

indkommer, uden at Kjøbstæderne endog blot høres derom.

Endelig gives der en sjerde Klasse af Mellemværender mellem Kjøbstad og Land, hvor Forholdet er bestemt ad Overenskomstens Bet til en vis Proct, hvorefter de med visse fælles Indretninger forbundne Udgifter skulle bæres af hver af Parterne. Sagen er forskjelligt ordnet paa de forskjellige Steder; men som oftest angaaer Fællesskabet en enkelt Kjøbstad og et større eller mindre Landdistrikt, af hvis Hartkorn dets Bidrag da udskrives efter særlig Ligning; (f. Ex. til et Sygehuus paa det dertil henviste Lægedistrikt, der som oftest ikke falder sammen med en tilsvarende Jurisdiction.) Hvor saadan særlig Ligning finder Sted, maatte Sagen først rettes derhen, at Landdistriktets Bidrag gik over paa (det nuværende) Amtsrepartitionsfond, saa at alle Smaaligninger, der ligge imellem Sognet og Amtet, aldeles bortfaldt. Det er nemlig indlysende, at det Offentliges Forpligtelse i de her omhandlede Retninger er den samme mod Alle, om det end ligger i Sagens Natur, at Forpligtelsen ikke samtidigen og i lige Grad kan fyldestgjøres mod Alle. Dette er en Skjæbne, Amtscommunen deler baade med Staten og med Sognecommunen, og indeholder vel en stærk Opfordring til at have en ligelig Billighed for Die ved Dispositionen over de fælles Midler, men ikke en Grund til at byde det Fællesskab, der er Grundvolden og Basenet for enhver Samfundsorden. Og ikke mindre indlysende er det, at den By eller det Landdistrikt, som efter en nøie Opgjørelse til en given Tid derved vilde komme til at bidrage til en Indretning, som nærmest kommer en anden By eller et andet Landdistrikt til Gavn, derved erhoder Ret til disses Medhjælp for selv at komme i Besiddelse af et tilsvarende Gode. Ogsaa her maa derfor den Grundsatning fastholdes, at Landboernes Ydelse til alle saadanne Indretninger, der ikke ere særlige for en enkelt Sognecommune, skulle betragtes som Amtscommunens Anliggender, følgelig efter den vedtagne Skattebasis (fortiden altsaa Hartkornet) fordeles ligeligen over alle dets Beboere. Naar man da ved Siden heraf stillede det Beløb, som efter flere Aars Gjennemsnit var bi-

draget af vedkommende Kjøbstad til det samme Anliggende, saa var dermed Forholdet mellem Begge givet. Kun vilde her det ovenfor berørte Spørgsmaal atter fremkomme, om den enkelte Kjøbstads Bidrag skulde tages pure, eller forinden udjevnes med de andre Kjøbstæders Bidrag til beslagtede Diemed (ved at Totalbeløbet fordeeltes mellem dem efter Folkmængden) forinden det for hver enkelt Kjøbstads Vedkommende sammenslledes med Totalbeløbet af Landboernes tilsvarende Udgifter.

Udvalget har saa længe dvælet ved dette Punct, fordi det er sig vel bevidst, at ligesom Tilveiebringelsen af en Fællesskaffe i høi Grad vil fremme en kraftig og nyttig Udvikling af et Fællesraads Virksomhed, saaledes er dette det vanskeligste, eller rettere det eneste vanskelige Punct i Sagen. Det har derfor anseet det for Pligt at give sit Bidrag til Vanskelighedens Løsning, om dette end vil give Anledning til Indvendinger og ialtfald vil trænge til Berigtigelse eller Fuldstændiggjørelse. Udvalget skønner imidlertid ikke rettere, end at man ad den antydede Bet vil komme til en Række af Fællesanliggender og til en Række af Tal, der (efter større eller mindre Rectificationer) ville angive, hvad, overensstemmende med de hidtil gjældende Regler, saavel Landboerne som Amtets enkelte Kjøbstæder dertil i Gjennemsnit have bidraget. Ved at tage disse Tal til Udgangspunct, og ved at oversætte dem til Procenter af Totalsummen, vil man erholde det Forhold, hvori Landdistriktene og hver Kjøbstad herefter skulde deeltage i det fælles Amtsfonds Udgifter til alle disse fælles Anliggender efter det fælles Amtsraads Beslutning. Udvalget er herved gaaet ud fra hele det nuværende gjensidige Skatteforhold, som noget Givet. Alle de enkelte Kæmnerkasser vilde altsaa blive befriede for et Beløb, der ligefrem svarer til hvad de herefter skulde yde til det Amtsfond, som med Indtagten overtog den Forpligtelse, til hvis Opsyldelse den er bestemt, og en mulig fremtidig Stigen af Afgifterne vilde kun være en saadan, som skyder enten af Priernes Stigen eller af en bedre Udstyrelse af de paagældende Indretninger eller kraftigere og fuldstændigere Fyldestgjørelse af de omhandlede Formaal — altsaa i samme Forhold,